

И докато издума поднесе му стъклence съ бистра каленка.

— Отъ тамъзлъкъ ми е... Дали ще ти хареса! — запита засмѣнъ Мъглата.

Павелъ чукна шишенцето си у това на Петка и замляска съ езикъ да усети дъхътъ на ракията.

— Бива си я.

— Ако драснешъ кибритъ, пламва.

— Добра е.

— Само че на моята каленка вкуса ѝ се разбира следъ второ шишенце.

— Да видимъ.

Следъ второто шишенце, Павелъ не само че разбра сладостта на ракията, а пожела и трета.

Третата ракия подсети Павла за нещо и той запита.